

Být Božím obrazem, být Božím dítětem...

Základ kázání: Galatským 4, 4-7

Čtení: Jan 1, 1-17

Vážené shromáždění,

I : Pojdme se spustit k samotnému základu křesťanského pohledu na svět - k mýtu o stvoření. Mýtus byla běžná literární kategorie, kterou se ve starověku vyjadřovalo cosi závažného a důležitého. Dnes už mýty nepoužíváme, a to slovo v hovorové češtině nabylo významu nepravdy, něčeho lživého - to je ovšem špatně. Mýtus se tak jak je zapsán nikdy nestal - ale v jistém smyslu se stále děje, stále probíhá, tak je třeba ho chápat. Někdy takové mýty vypadají jako pohádky, nicméně se často otáčejí kolem pilířů pravdy.

Počátek knihy Genesis vypráví o tom, že Bůh stvořil svět, a že když se tak na něj díval, řekl - je to dobré! Byl to ráj! V rajské zahradě Eden, která byla perfektně zařízena na báječný život, přesto bylo nějaké prázdné místočko. „I řekl Bůh: „učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.“ A tak se objevili první lidé - byli obrazem Božím. Všimněme si, je tam ten tajemný „Boží plurál“ „učiňme... aby byl naším obrazem, podle naší podoby.“ My lidé jsme učiněni podle vzoru Boha, který je společenstvím osob. Tedy, my sami jsme voláni do společenství. Není dobře člověku samotnému.

Bůh je láska; a tak také lidé mají zrcadlit lásku, mají být podobni Bohu. Byli jsme stvořeni, abychom žili ve společnosti Boží - tj. abychom osobně zakoušeli lásku, dobro, přijetí, radost... a abychom právě tím byli i my sami. Abychom byli ztělesněním lásky. Zní to moc hezky.

A vy, už asi víte, jak to dopadlo. Mýtus hovoří o tom, že se do

zahrady vplížil jakýsi had. Ten je zástupce někoho, či něčeho, co se vědomě bouří proti Bohu - což je velmi ambiciózní, bouřit se proti tomu, kdo může za to, že vůbec jsem. Nicméně Bůh zachovává svému stvoření svobodu, a tak to dopustí.

Had člověka pokoušel, aby se vzepřel Bohu a okusil ovoce ze stromu uprostřed zahrady. Říkal - „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé.“ Do té doby člověk znal prostě Boha, lásku a dobro... teď by měl znát i něco jiného, něco zlého? „Je to dobrý marketingový tah pane hade, vy jste mazané zvířátko.“ Řečí mýtu se tak člověk rozhodl odklonit od Boha a zatemnit své zrcadlo ve kterém měl být Boží obraz. Cítíte v tom to zvláštní napětí? Že víme, že se to takhle na sto procent nestalo, ale tak nějak to vystihuje naši realitu?

I I: Všichni lidé, a také my jsme byli stvořeni k tomu, abychom byli obrazem Božím. Nicméně - ať už si to vysvětlíme slovy mýtu, či nikoli - jsme často velmi zkaženým obrazem Božím. Nikdy nemůžeme ztratit Boží obraz v nás, k němuž jsme byli stvořeni, to ne. Ale díky hříšným rozhodnutím můžeme neuspět při uskutečňování Boží podoby.

A právě z toho důvodu mezi nás lidi přichází Bůh v osobě Ježíše Krista! Tak jako kdysi pastýřům, i nám dnes „anděl říká: „Nebojte se, hle, zvěstují vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.“ Ježíš přišel na svět proto - abychom se stali opět Božími dětmi, aby smazal naše hříchy. Přišel, aby nám všem znovu otevřel cestu k našemu nejhlubšímu smyslu bytí - být Božím obrazem, být Božím dítětem. „...A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.“

O Vánocích jsme si připomněli radostnou zprávu, jejíž součástí je ujištění, že Pán Bůh na nás nezapomněl, že na nás stále myslí a přeje si, abychom našli sami sebe - v něm. Přeje si, abychom kráčeli životem po cestě, kterou pro nás osvěcuje - ne že by to

prostě nařídil, ale z lásky k nám, protože (jako náš autor) ví, co je pro nás nejlepší. Pouze díky našemu dnešnímu milému oslavenci Ježíši je toto umožněno.

III: Jo, a co s tím v praktickém životě?

Církevní otec ze 3.století Origenes píše: „Co ti prospěje že Kristus přišel na svět, když nepřišel do tvé duše?“ Pro to, aby tohle fungovalo, aby to na nás mělo také další vliv - je třeba to přijmout vírou. Víra je cesta, po níž si Bůh a člověk navzájem kráčí vstříc. Bůh dává lásku, ale k tomu, aby ji člověk zakusil, má Bůh jenom lidské ruce. Vyloučíme-li mystické stavy, nebo zvláštní výjimečné případy, kdy se Bůh prolomí do lidského nitra, a sám dá člověku zažít tuto lásku. Je ta nejběžnější cesta, na kterou jsme odkázání, a kde se rodí naděje pro lidský život i pro věčnost - v lásce jednoho člověka k druhému.

Je třeba si aktivně si připomínat co že to mám zrcadlit. Připomínat si, že kromě světského/civilního zaměstnání, je mým ještě důležitějším zaměstnáním „křesťanit“, kamkoli se vrátím □

Jak to pak třeba vypadá v praxi píše apoštol Pavel v dopise do Říma (12, 9-16):

„Láska, nechť je bez přetvářky. Ošklivte si zlo, lněte k dobrému. Milujte se navzájem bratrskou láskou, v úctě dávejte přednost jeden druhému. V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí. Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství. Svolávejte dobro na ty, kteří vás pronásledují, dobro a ne zlo. Radujte se s radujícími, plačte s plačícími. Mějte porozumění jeden pro druhého. Nesmýšlejte vysoko, ale věnujte se všedním službám. Nespoléhejte na svou vlastní chytrost.“